

nævnte Lov, som det har til Formaal at udvide Kredsen af de Pensionsberettigede; men fraregnet dette Synspunkt, kan Lovforslaget ikke ret benævnnes som et Tillæg til Pensionsloven, idet nemlig dets Bestemmelser paa meget væsentlige Punkter indeholde Forandringer i, ere i bestemt Strid med de Hovedgrundsetninger, hvorpaa den nu gjældende Pensionslovgivning hviler. Dette gjælder ogsaa, forsaavidt som det kan siges at indeholde et Tillæg til Loven, en Udvidelse af de Pensionsberettigedes Kreds, idet det jo nemlig er en Hovedgrundsetning for Ordningen af Pensionsretten, som endogsaa har grundlovmæssig Hjemmel, at Vetingelsen er, at Vedkommende er kongelig Embedsmand, altsaa ansat paa Livstid ved kongelig Udnavnelse. Dertil er i den gjældende Pensionslovgivning knyttet en analog Bestemmelse for de Rigsdagsembedsmænd, der i Overensstemmelse med de i Pensionsloven iøvrigt liggende Begreber kunne siges at være Rigsdagens lønede Embedsmænd, idet de ere ansatte ikke paa Liv, allermindst paa et enkelt Aar, men vedvarende. Det er i Strid hermed, naar Lovforslagets § 1 opstiller Regler for Statsrevisorers Afgang til Pensionsret, og denne Strid fremtræder ikke blot med Hensyn til dette Spørgsmaal om Ansættelse paa Livstid eller paa Liv, men Striden fremtræder paa flere væsentlige Punkter, hvad enten der er Spørgsmaal om at indskrænke Afdgangen til Pension, eller der er Spørgsmaal om at give en Afgang til større Pension end den, som Pensionslovens almindelige Grundsetninger aabne, hvad enten vi altsaa se hen til de enkelte Punkter, der ere omtalte i § 1 Nr. 1, at Pensionsretten først indtræder, naar Vedkommende med eller uden Afbrydelse har tjent som Statsrevisor ialt i 12 Aar, eller man ser hen til Nr. 3, at Retten til at opbevære Pension hviler, indtil Vedkommende har fyldt 65 Aars Alder, eller omvendt, forsaavidt efter Nr. 2 Pensionens Størrelse med 24 eller flere Aars Tjeneste som Statsrevisor bliver lige med Vedkommendes fulde Statsrevisorlønning. Der er altsaa gennemgaaende Afvigelser, baade hvad det egentlige Fundament for Pensionsretten angaar, og med Hensyn til Maaden, hvorpaa Afdgangen til Pension gennemføres. Det forekommer mig derfor, at disse Bestemmelser ikke kunne Andet end vække megen Betænkelighed.

Det er mig ikke bekendt, jeg har ikke fundet, hvilke saglige Grunde der kunne anføres for en saadan Indførelse af en ny Art af Pension med Hensyn til Statsrevisorer. Jeg kan derfor ikke tro rettere, end at det forholder sig rigtig, naar det er blevet sagt, at det ikke er saglige Grunde, der have fremkaldt dette Lovforslag, men et rent personligt, et rent individuelt Hensyn til en enkelt Mand, hvis ganske særegne Forhold vistnok for flere — jeg tør ikke sige for hvor Mange — men ialtfald for flere, hvortil jeg gjerne henregner mig selv, ere saadanne, at man ikke vilde

modsatte sig en Aarpenge til denne alderstegne Mand, naar der derfor kan findes en Form, hvormed Tingene indbyrdes kunne enes med Regjeringen, uden at de almindelige Grundsetninger, hvorpaa Pensionslovgivningen hviler, sønderbrydes. Smidlertid netop, hvis jeg, som jeg tør tro, har Ret i, at det er et rent personligt Spørgsmaal, der her foreligger, forekommer det mig, at det endnu mindre egner sig til i det Enkelte at blive drøftet her, men at det hellere maatte forbeholdes en Overveelse i en senere Kreds.

Finansministeren (Strup): Jeg skal blot minde om mine Udtalelser om denne Sag, da den forelaa i det andet Thing. De gik ud paa, at jeg ikke fandt Anledning til at modsatte mig saadanne Bestemmelser om Pension til Statsrevisorer, som begge Rigsdagens Afdelinger maatte kunne blive enige om. Da det erode Meblen, der nu udtalte sig, bebudede et Forslag om Henvisning af Sagen til et Udvalg, hvor den vil blive nærmere prøvet, skal jeg ikke gaa nærmere ind paa Enkelthederne i det foreliggende Forslag; men jeg skal kun bemærke, at det forekommer mig at være temmelig ligegyldigt om Forslaget kalder sig: Tillæg til Pensionsloven af 5te Januar 1851, eller om Forslaget kaldte sig Lov om Pension til Statsrevisorer. Jeg kan ikke se, at det, at Reglerne for Pensioneringen af disse Mænd ikke er i fuld Overensstemmelse med Reglerne for Pensioneringen af Statens Embedsmænd, i og for sig skulde gjøre det anstødeligt, at Bestemmelserne knyttes som Tillægsbestemmelser til den bestaaende Pensionslov. Det forekommer mig i hvert Tilfælde at være et temmelig ligegyldigt, formelt Spørgsmaal. Realiteten er jo selvfølgelig den, om man vil gaa ind paa at betragte Stillingen som Statsrevisor som pensionsgivende, og dernæst, om man saa kan enes om selve Reglerne for Pensionsydelse. Det forekommer mig at være Hovedsagen. Jeg har ikke for mit Vedkommende troet at burde tage Anstød af Lovforslagets Titel, at det kalder sig: Tillæg til Pensionslov af 5te Januar 1851.

Falleisen: Jeg sætter for min Del netop Pris paa, at Loven har faaet Navn af Tillæg til Pensionslov af 5te Januar 1851, idet jeg nemlig gaar ud fra, at naar man paa en Maade, netop i Relation til Lovens Titel, henregner de her omhandlede Mænd til Embedsmænd, vil det, man vedtager for dem, have visse Konsekvenser, som jeg haaber, man vil sætte igjennem i Livet. Forsaavidt har virkelig denne Lov for mig en ikke ringe Betydning. Det er bekendt nok, at der er adskillige Embedsmænd i Staten, der uden nogen plausibel Grund — idetmindste er det saa efter min Opfattelse — ere udelukkede fra Pension. Jeg skal saaledes nævne en Klasse Embedsmænd, der have et meget betydningsfuldt, ansvarfuldt